

Délután legtöbbször maga hozta át nekünk az újságait. Igazán csak most tudtuk megérteni azt a lelkesedést, amivel őt a katonái a háborúban körülvették. Tihanyban Ő volt a mi Édesapánk és mi az Ő kis katonái: s talán ez volt az oka, hogy igazán otthon éreztük magunkat, és a legnagyobb jókedv mellett is fegyelem volt. Ez vívta ki számomra azt, hogy a táborunk valóságos mintatábor lett.

A délelőtti órákban tornáztunk, ropogtak a csontjaink, erősödünk, izmosodunk. Délután pedig csónakjainkkal kalandoztunk a Balatonon. Az esti kürtszó imára hívott haza bennünket, imádkoztunk. Ima után halálos csend ült a táborra – Trianoni silentium. De ezek után belekiáltottuk a csendbe minden magyar imádságát: Nem...Nem... Soha!

S mikor ráborult az erdőre az éj titokzatos melankóliája, magasra szökött a tábortűz lángja. Közel ültünk egymáshoz, mint testvér a testvérhez. Felsírtak a bánatos kuruc nóták a majtényi síkról. Egyet éreztünk, hogy a majtényi síkon elásott kuruc fegyvereket mi zöldsapkások még egyszer kikaparjuk, s megindulunk oda, ahová mindenkinek velünk kell jönni!

Szegedről huszonhatan vettünk részt a táborozásban. Miénk volt az első szakasz. Még jobban büszkék voltunk arra, hogy a konyhát is a szegedi Náci barátunk vezette. Pedig nagy szó ám százhusz éhes gyomrot kielégíteni! De hogyha már benne vagyok a dicsekvésben, azt sem hagyhatom szó nélkül, hogy a mi Nácink volt az, aki először átúsztta a Balatont.

Mikor Klebelsberg kultuszminiszter meglátogatott bennünket, külön érdeklődött a szegediekről, s csak ezután kérdezte a többit.

Sokszor kirándultunk is kisebb-nagyobb csoportban. Bebarangoltuk a Balaton környékét. Kétszer voltunk Veszprémben, ebben a régi dunántúli városban. Megmáztuk a Badacsonyt, ittunk a borából. Bementünk Kisfaludy házába és pár percet szenteltünk a nagy költő emlékének. Megnéztük a Kisfaludy háztól nem messze a szív alakú bazaltkővet, amit rózsakőnek neveznek. Érdekes monda van erről, hogy az a kislány, aki ráül és ideáljára gondol, még húsz éves kora előtt férjhez megy. (Jó lesz ezt tudni a szegedi lányoknak!) Közös nagy hajókirándulásunk volt Keszthelyre. Erre az útra velünk jött József főherceg is.

Augusztus végén szomorúan kezdtünk hozzá a tábor bontásához. Elszorult a szívünk, mikor be voltak csomagolva a sátraink és mi ott álltunk a tábor helyén. El kellett jönni onnan, ahol két hónapig élveztük az igazi szabadságot. Utoljára visszatekintettünk, s aztán már robogott a vonat velünk Szeged felé.

Boda Gyula

Szegedi Új Nemzedék X. (1928) szeptember 30. 3. oldal

239. Megalakult a szegedi Protestáns Diákszövetség

Vasárnap alakult meg a Protestáns Diákszövetség szegedi csoportja. Az alakuló közgyűlésen a református egyetemi hallgatók Bethlen Gábor Körének, az evangélikusok Luther Szövetségének és az unitáriusok Dávid Ferenc Egyesületének

kiküldöttei vettek részt. A megnyitás egyházi énekkel, Bakó László református lelkész imájával és a Hiszekegy elmondásával kezdődött, majd az előkészítő bizottság élén korelnöklő dr. Paraszky Gyula megnyitó beszédében vázolta a protestáns egyetemi ifjúság egyesületének szükségét. Ezután az előkészítő bizottság előadója javaslatot tett a megalakulásra, és a három egyesület elnökei egyenként bejelentették a javaslat elfogadását, és a megalakulást egyhangúlag kimondták. Ezután az elnököt választotta meg a közgyűlés egyhangú felkiáltással Buday György, a Bethlen Gábor Kör elnökének személyében, aki rövid beszédben köszönte meg a bizalmat, programul tűzte ki a lelkiismeretes, szorgos munkát, a felekezeti békét, az erdélyi szellem ébrentartását, a magyar jövő előkészítésében való részvételt. Tanárelnökiül dr. Szentpétery Zsigmond egyetemi tanárt választotta meg a közgyűlés, ki beszédében vállalta az ifjúsággal való együttműködést, s annak atyai támogatását. A tisztviselők megválasztása után az egyetem rektorának képviselőjében dr. Buday Árpád egyetemi tanár üdvözölte a szövetséget, majd a többi professzorok, az egyházak vezetői, a társadalmi egyesületek, ifjúsági szövetségek és egyesületek képviselői fejezték ki szerencsekívánataikat. A közgyűlés végül táviratilag üdvözölte a kultuszminisztert és a három protestáns egyház püspökeit. Az ünnepség Kutas Kálmán evangélikus lelkész imájával és a Himnusz eléneklésével ért véget.

Délmagyarország IV. (1928) október 16. 6. oldal Újraaközlése: In: Hegyi András: Haladó ifjúsági mozgalmak Csongrád megyében. Válogatott dokumentumok (1874–1986). Szeged, 1987. 192–193. (133. sz. dokumentum)

240. A MEFHOSz tisztújító közgyűlése

A Magyar Egyetemi és Főiskolai Hallgatók Országos Egyesületének szegedi csoportja szombaton este az egyetemi könyvtár előadótermében tisztújító közgyűlést tartott, amelyen megjelent a rektor képviselőjében Fögel József dr. egyetemi tanár és a szegedi MEFHOSz új tanárelnöke: Szabó József dr. A közgyűlés megválasztotta újból a régi tisztikart, amely a következőkből áll: elnök Vargha Zsigmond, főtitkár Sándor János, ügyvezető alelnök Nagy Mihály, alelnökök Buday György és Muráthy György, főtitkár Draveczy István.

Az újonnan megválasztott elnök indítványt tett, hogy a MEFHOSz létesítsen Szandtner Pál dr. nevére elnevezett alapítványt, majd ismertette az elnöki tanács határozatát, amelyben Paraszky Gyula dr-t az egyesület örökös tiszteletbeli elnökévé választották. Paraszky Gyula dr. nagy beszédében köszönte meg a kitüntetést. Foglalkozott a diákmozgalmakkal, s kijelentette, hogy kétségtelen joga van a kultusz- és a belügyminiszternek revízió alá venni a bajtársi egyesületeket, azonban felhívta az ifjúságot, hogy saját sorsának intézéséről lévén szó, ne adjon ki minden jogot a kezéből. De szembe kell nézni az ifjúságnak azokkal a megváltozott viszonyokkal s az ezekből fakadó követelményekkel, amelyek tíz év óta átfomálták az ifjúság helyzetét.